

JA.

Vaudeville-Monolog af I. L. Heiberg.

(1839 Det kgl. Theater.)

Auber.(Den sorte Domino.)

Allegretto.

I. *p*

Link.

1. Smakken i

Søgang slingred op og ned, og op og ned, En hver med Syg-dom sted, og følt sig
 Sejl, som gav for Stormens Ra-sen Ly og Læ, jeg ved en Klods af Træ, sank ned paa
 Dækket laa, saa lang, saa lang; saa lang hun var og mig den Sag blev klar: hun Skønhed
 sag-de:, kæ-re Klokker, kæ-re Klokker Link! jeg fat-ter Skæbnens Vink, og føl-ger

staccato sempre

vred. Angst - fuld man -raa-ber:, Hofmans Draaber, Hofmans
 Knæ. Følt Himlen gri-ner, Stormen hvi-ner, hvi-ner, jeg har saa
 har! kæk hun sig vi-ste, drak og spi-ste, drak og hvi-ner; o det var en
 flink. Nys vo-re Fjanter snaddred højt fra al-le Kan-ter; hvor te med mig
 man gik paa

ondt, o vel gesvindt en Ske!“ I al-le Kø-er Damer skrige: lil-le
 ræd-som Dag en far-lig Sag! Min Mad-kurv sat-te jeg paa Klodsen, og be-
 eng-le-mild tre flamske Mens os den grumme Syg-doms spar-te, jeg i
 Ski-bets Vej, man hør-te Nej! Men nu da Skæbnen os for-e-ner, er det

Styrmand! lil - le Pi - ge! kom og hold mig! el - lers jeg be - svi - mer! Ak! skal det - te va - re fle - re
gynd - te just at los - sen, da med et jeg hør - rer No - gen kla - ge, og da jeg ad Dækket ser til -
Ta - lens Løb er - far - te at hun Jomfru var, men ej Ma - da - me, og jeg spurgte hen - de - med det
bil - ligt, som jeg me - ner, at jeg de - res Trø - ster - in - de bli - ver, og at mod - sat Svar be - standig

Ti - mer, tror jeg vist, jeg dør til - sidst! " Hør nu de fjor - ten Stu - de brø - le, brø - le
ba - ge, midt der - paa en Da - me laa. Iv - rigt hun skreg: „o lad mig faa lidt Mad, lidt
sam - me: „Er de frisk?“ „Ja som en Fisk!“ „Saa vil jeg raa - de dem som Ven: staa op, staa
gi - ver. Prøv mig de! jeg sva - rer Ja!“ Jeg blev per - pleks; jeg føl - te Hjær - tet i min

højt i Kor, omkaps med Storm fra Nord og Folk om - bord. Jeg kun
Mad, lidt Mad! " hun saa til Kur - ven glad og ømt mig bad. Skul - de
op, staa op! giv Haanden, gør et Høp! " hun svar - te: „Top! " Ømt hun
Hals mig slog, dog Mod jeg til mig tog, et Suk jeg drog. Pi - gens

jeg, gik om - kring frank og frit med min Mad - kurv og
hun li - de Nød? det var Skam; jeg stod op med min
gav mig sin Arm, tavs, men kæk, og vi gik op og
Haand fast i min holdt jeg klemte, og i selv - sam - me

a tempo 1. 2. 3. 4.
ven - ted paa god Ap - pe - tit. 2. Bag ved et
Kurv: „vær saa - ar - tig Ma - dam! " 3. Smukt hun paa
ned ad det slingren - de Dæk. 4. Ven - ligt hun
Nu var min Skæbne be - stemt.

Allegretto.

Link.

II.

„Det er hæs - se - ligt Vær!“ „Ja!“ „Det er græs - se - ligt her!“

„Ja!“ „Men jeg haa - ber end - da, De dem godt befinder med saa rø - de Kin - der?“ „Ja!“ „Vil De ny - de lidt Mad?“

„Ja!“ „Maa jeg by - de mit Fad?“ „Ja!“ „Nu saa haa - ber jeg da, si - den De kan spi - se, vil De kæk dem vi - se?“

„Ja!“ Det var jo godt! hun forstaa at spørge, hun kan mig for - staa. Men nu maa jeg for - sø - ge for

Al - vor at storme paa. „Lad mig Dem nu spørge, kære Pi - ge!“ ak mon det vil gaa? Him - mel!

hvad skal jeg si - ge? jeg gaar i - staa! „Det er hæs - se - ligt Vær!“ „Ja!“ „Det er

græs - se - ligt her!“ „Ja!“ „Men jeg haa - ber end - da, De dem godt be - finder med saa rø - de Kinder?“ „Ja!“ „Vil De

ny - de lidt Mad? „Ja!“, Maa jeg by - de mit Fad? „Ja!“, Nu saa haa - ber jeg da, si - den De kan spi - se,

vil De kæk Dem vi - se? „Ja!“, „Kære svar mig nu!“, „Ja!“ „Tør jeg si - ge Du?“, „Ja!“ „Har Du Hjærte?“

„Ja!“, Vil Du venlig lindre mig min Smerte? „Ja, ja, ja!“ Vil Du være min? „Ja!“ „Maa jeg væ - re

Din? „Ja!“ „Tør jeg tro, Dig In - tet røkker, naa din Ed du gav en Klokker? „Ja, ja, ja!“

„O hvor dej - ligt et Vær!“ „Ja!“, „Hvor be - lej - ligt er her!“ „Ja!“, „Stormen i - ler her - fra,

Skibet Vej - en styrer ført af smaa Ze - fy - rer? „Ja!“, „Hvilken nys - se - lig Stund!“ „Ja!“ „Hvilken kys - selig Mund!“

„Ja!“ Tral - la - ra! tral - le - ra! tral - le - ral - le - ral - le - ra! O hvor ra!

1. 2.